

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Juleferierne (DK)

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Noveller", i Blicher, Steen Steensen: *Noveller*, udg. af Esther Kielberg ; Henrik Ljungberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 163. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blic03val-shoot-idm140515388178816/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Noveller

hverandre; og vare de adskilte, syntes mig den Tilstedeværende altid at have det. Enten det nu kom af denne Ligevægt i min delte Tilbøjelighed, eller deraf, at de unge Piger i Grunden vare hverken meer eller mindre end Hverdags-Fruentimere med glat Overflade men uden dyb Grund – nok er det; jeg kunde af den Enc modtage Kaffekoppen uden noget electricisk Stød i Fingrene, og ved Lomrebordet spøge med den Anden uden at forspille mig. Selv de Kys, der under Julelegene saa rigelig føldt i min Lod, frembragte ikke i mit Hjerter hin søde Beklemmelse, Digterne saa ofte omtale – Ingen vil da tvivle paa, at jeg efter Dagens Udmattelse og Aftenens Lystighed sov saa haardt, som om der aldrig var Kjerlighed til

3. Urolig Nat

Gjerne havde jeg sovet til den lyse Dag; men der blev intet af: højt kun i tre Timer var jeg borte. Da vækkedes jeg af et stærkt Rabalder paa vor Kammerdør; og derpaa fulgte en drøj Eed, en fleerstemmig Latter, og derimellem Hyssen og Kalden til Orden og Rolighed. Endelig gik Døren ordentlig op, og en Pige kom ind med Lys i Haanden og Reisekapper over Armen. Efter hende kom fire Mandfolk – tre unge og et gammelagtigt – belæssede med Peltse, Pudehynder, Sophapuder og ditto Pølser; hvoraf sluttede jeg, at en Søsterseng skulde opredes til disse Brødre, der nylig maatte være ankomne og ikke vilde gjøre *dem Selv* Uro. »Hvem ligger her?» hviskede Een til Pigen, medens de Alle paa Tæerne fulgte hende. »Det er de to fornemste af Høerne,« svarte hun, idet hun aabnede en Dør i Tapetet. »Det kunde jeg mærke,« sagde en Anden, »her lugtede saa latinsk.« Og dermed gik hele Flokken ind i det aabnede Bagværelse. Pigen kom strax tilbage, og overlod Herrerne til dem selv.

Nu vilde jeg igjen overgive mig til Søvn, men forgyeves! Først gjorde de derinde en uendelig Støj med at trække hverandre af Støvlerne, hvorved snart Een snart en Anden dumpede i Gulvet, hvilket heller ikke gik af uden Latter. Og da de endeligen vare komne til Leje, begyndte Commercen paa nye – som jeg kunde høre – med at trækkes om Kapper og Hynder; hvilket omsider foranledigede et almindeligt Bombardement med Sophapølserne, der gav et Bump efter det andet paa Bræde-Væggen. Endelig sluttedes Stilstand. Jeg var

allerede nær ved at sove ind igjen, da et skingrende Hanegal lød ude i den lange Gang. En Fnisen i Bagværelset lod mig formode, hvo der havde bragt den levende Vækker i vor Nærhed. Det blev ikke der- ved: Hanen havde begyndt sin Fanfare anden Gang, da han blev af- brudt ved en Larm af ganske anden Beskaffenhed, og som sandsyn- ligviis forskrækkede ham endnu stærkere end mig, thi han udstødte et skjærende Skrig. Det lød nemlig, som om flere velbeskuede Heste kom gallopperende op ad Trappen, der førte til Corridoren, og frem og tilbage i samme. Det var for galt. Min Gjenboe, der hidtil havde sovet sødelig ovenpaa Dagens uvante Anstrængelse, vaagnede ende- lig, satte sig overende, lyttede, og mumlede for sig selv: *«lemures nos- trumque spectra!»** Jeg svarte intet, fordi jeg ventede paa hvad dette vilde blive til. Men Spectaklet ophørte; der paafulgte en dyb Stilhed, som dog snart afbrødes, idet den Ene af Galningerne med huul og skjælvende Stemme declamerede: *«und immer weiter hop hop hop, geht's fort im donnernden Galop —»* videre kom han ikke; thi ved et dundrende Stød sprang Døren op paa viid Væg; og midt i Aabningen viste sig — en Dverg med et langt hvidt Skjæg. Jeg blev ikke ganske vel tilmode, Conrectoren ligesaalidt: *«sover De?»* hviskede han. Jeg svarte *«Nei,»* men idet samme løstes Gaaden: Mandslingen brægede; det var — en Gedebuk. Som jeg siden efter hørte, gik Personen frit omkring, hvor han behagede, og maatte denne Nat være sluppen ind i Corridoren med de Fremmede, der virkelig vare ganske uskyldige heri. — Frygten, naar dens naturlige Aarsag opdages, gaaer gjerne over til Arrighed. Saaledes gik det ogsaa mig. Jeg sprang op, og greb Mads om det ene Horn; og da jeg endnu troede, at dette ogsaa var et Puds af de fire Spectakelmagere, trak jeg ham hen til deres Dør, aabnede den, og stødte ham derind; hvorpaa jeg atter lukkede. Derpaa gik jeg hen til Conrectoren, fortalte ham ganske sagte alt hvad der var fore- gaaet imedens han sov; og lagde mig igjen.

Jeg havde kun gjort Ondt værre; thi istedet for at Fyrene før have slaets med bløde Sager, toge de nu fat paa Bukken, og skød ham over paa hverandre fra en Side af Kammeret til en Anden, til uende- lig Morskab for dem selv; men mindre for den ærværdige Hr. Mads, der halv af Angst halv af Arrighed gav sin bedste Stemme med i Lat- terchoret. Men Man kedes ved alt i Længden. Een af dem foreslog

* *«Gjengangere og nærlige Spøgelse.»*